

[Aksel Larsen.]

plejeudvalget da også selv udtalt sig for sin fortsatte eksistens. Under alle omstændigheder er vi ikke tilbøjelige til ved at give vor stemme til ophævelsen af udvalget at lægge mere praktisk myndighed over i justitsministeriets hånd, end det har nu. Jeg kan sådan set rent menneskeligt godt forstå, at man i justitsministeriet helst er et sådant fast udvalg foruden, men det behøver dog ikke at være et så tungtvejende argument, at det skal bestemme folketingets stilling.

Vi vil stemme for det ændringsforslag, der er stillet af mindretallet, og jeg håber, at dette ændringsforslag må blive vedtaget ved afstemningen.

Alfred Jørgensen: Da mit partis ordfører ikke har kunnet være tilstede i dag, har jeg bedt om ordet. Det, der foranlediger mig til at gøre nogle bemærkninger, er et brev, vi har modtaget, hvori brevskriveren udtrykker visse betænkeligheder med hensyn til skyldneres udtagelsesret ved udpantning. En af de bemærkninger, han fremsætter, og som jeg gerne vil bringe frem her, er vedrørende retsplejelovens § 509, stk. 2, hvori det hedder:

„Ejheller kan udlæg gøres i andre indbogenstande, som efter forholdene er nødvendige til opretholdelse af et tarveligt hjem for skyldneren og hans hustru, . . .“

Brevskriveren er betænkelig ved denne udformning, idet han finder, at den ikke giver nogen sikkerhed for, at effekter med særlig affektionsværdi for skyldneren vil kunne udtages af denne. Jeg ser nok, at der kan ligge en farlig konsekvens her, men jeg vil dog henstille til udvalget at tage under overvejelse, om der kan gøres en tilføjelse om effekter af særlig affektionsværdi.

Da nu opmærksomheden er henvendt på denne passus, vil jeg gerne for egen regning fremdrage udtrykket „et tarveligt hjem“. Jeg finder, at dette udtryk lyder lidt gammeldags, lidt oldnordisk. Kunne man ikke finde et udtryk, der ikke sprogligt virker anstødeligt, f. eks. „et beskedent hjem“ eller noget i den retning.

Med hensyn til de øvrige bemærkninger, brevskriveren gør, vil jeg gerne give udvalget de oplysninger, man måtte ønske.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne takke udvalget for indstillingen.

I anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Alfred Jørgensen gjorde vedrørende spørgsmålet om indbogenstandes affektionsværdi, vil jeg gerne sige, at jeg ser ikke, at der kan være nogen grund til at foretage ændringer i den pågældende bestemmelse, der jo i mangfoldige tilfælde har været bragt i anvendelse og aldrig nogensinde i praksis har givet anledning til vanskeligheder. Med hensyn til betegnelsen „et tarveligt hjem“ gælder i og for sig den samme betragtning. Om man kan finde et andet udtryk, ved jeg ikke; jeg synes ikke, der er anledning til at ændre en bestemmelse, således at den muligvis kan fortolkes anderledes. Bestemmelsen har virket hensigtsmæssigt i mange, mange år, og derfor mener jeg at måtte afvise forslag om ændringer på begge de nævnte punkter; men det er vel naturligt, at udvalget mellem anden og tredje behandling på den foranledning, det ærede medlem har givet, endnu en gang ser på problemerne.

Jeg må henstille til ærede medlemmer at stemme imod det af mindretallet stillede ændringsforslag, og jeg vil gerne motivere hvorfor; jeg skal gøre det kort. Forholdet er efter mit skøn, at den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 1023, 1ste stykke, i virkeligheden forudsætter, at det permanente retsplejeudvalg selv tager et initiativ. Der står nemlig, at samtidig med denne lovs — altså retsplejelovens — ikrafttræden nedsættes et meget omfattende udvalg

„med den opgave at drøfte sådanne ændringer i og tilføjelser til nærværende lov og de til den knyttede anordninger og øvrige bestemmelser, hvortil der ved lovens anvendelse måtte vise sig trang.“

Der er i denne formulering en opfordring til udvalget om at tage initiativ til at fremkomme med forslag til ændringer, hvor disse måtte være naturlige, og dette understreges endnu stærkere i 5te stykke, hvor der står, hvornår udvalget skal træde sammen, og at udvalget

„har at gøre indstilling til rette vedkommende — justitsministeren, retternes præsidenter og underretterne — om sådanne forandringer, som det“ — altså udvalget — „skønner fornødne“.